

La frase del dia



“Una candidatura [a Barcelona] d'un equip, que no sigui la plataforma d'un sol partit, això és el que m'interessa”

Manuel Valls, EX-PRIMER MINISTRE FRANCÈS



Tribuna

Manuel Milian Mestre. Periodista i consultor d'empreses

El ridícul

S'em fa pesat tornar a l'àmbit fúnebre del PP, pesat, trist i dolorós. En primer lloc, perquè a ningú li agrada la mort d'un fill; en segon lloc, pel terrible escenari en què la demolició del PP podria abocar-se; en tercer lloc, perquè ho estic anunciant des de l'any 2000; quart, per la niciesia dels necis que l'han produït; cinquè, pel monumental equívoc que van a depositar en la papereta de Ciutadans. Per totes aquestes raons em veig obligat a lamentar la bestreta del que ens ve a sobre: un daltabaix del PP, en el qual em vaig jugar 30 anys de la meua vida; una crisi intensíssima en l'àmbit del centredreta espanyol amb un partit hegemònic, de partida de naixement poc clara, amb una ideologia inexistente, amb un enorme potencial que els vents a favor de la Història li confeixen, i amb una incògnita posicional i filosòfica, que portarà enormes desencanys i decepció en el vot catòlic que ara sospira per una formació dissimuladament laïcista. Per l'esquerra no abunda l'harmonia, ni menys encara el fonament perquè això es produeixi. El més semblant a això seria un frontpopulisme de ranci sabor històric amb traces de seqüeles dels anys 30 del passat segle. Què passarà a les eleccions municipals de 2019? Són possibles els paral·lelismes i els desenllaços de les de 1931, si guanyen les esquerres?

LES MEVES ANÀLISIS em resulten massa perturbadores. No s'endevinen ni les traces del sentit comú, ni el manament del bé comú, ni el gust patriòtic, ni la sensatesa de la raó, ni la pau dels esperits que Catalunya ha alterat profundament. Sense aquest bagatge, a on ens porten els vents? Al neofeixisme? A la fosca reacció política social? Al somni de l'eterna revolució pendent? L'única cosa que s'entreveu són els núvols negres, i alguna o altra hiena que surt a mossegar la carronya mentre dormen els pastors. No puc més davant un escenari de semblant deteriorament, absolutament previsible des del minut u en què José M^a Aznar va disposar amb la seva de-

signació a dit a la mexicana que el seu successor fos Mariano Rajoy. Fins el seu íntim amic Margallo ha de coincidir amb mi avui, no pas en altres temps.

LA DEMOLICIÓ DEL PP comença el 2011 amb el primer govern de Rajoy, però la causa original calia ubicar-la a la ruptura del pacte del Majestic el 2000, quan Aznar arriba a la seva majoria absoluta. Els gèrmens probablement eren anteriors, al final dels 80 amb l'esclat del cas Palop a València, en el qual ja va quedar tocat l'equip d'Aznar, amb la destitució del seu cap de gabinet i la desconfiança dels històrics del PP cap al denominat clan de Valladolid. No obstant això, el problema neix amb la marginació dels homes de la fundació sota pretext d'escapar el fraguisme. La primera generació postfundacional prendria el poder (Rato, Cascos, Trillo, Loyola de Palacio, Isabel Tocino, etc.), però les onades d'incorporacions successives a la desintegració d'UCD, en gran mesura per raons personalistes, van introduir aquests personalismes al PP a partir del congrés de Sevilla (1990). La ruptura del pacte del Ma-

“La demolició del PP comença el 2011 amb el primer govern de Rajoy, però l'origen és a la ruptura del pacte del Majestic el 2000 amb la majoria absoluta d'Aznar

jestic arrenca de la mentalitat castellanista del PP. Aznar va anar implantant l'espanyolisme més ranci i es va oblidar dels valors de la perifèria. Des d'aquest moment Catalunya va ser una sospita i el desprestigi del PP català un pendent inexorable. La cultura d'UCD ha fet la resta en el si del partit.

DOS FETS HAN ESTABLERT la referència d'aquestes causes de dissolució: l'escàs escrúpul a l'acollida, que va permetre la ubicació política dels interessats i oportunistes (d'aquí la corrupció que ha demolit el prestigi del partit), i la retirada tàctica d'Aznar el 3 d'octubre de 2016 anunciant el divorci de FAES del PP de Rajoy. Aquesta ruptura, consumada al gener de 2017, posa en marxa la gradual cadència cap a Ciutadans de quadres i idees. Aznar és un nacionalista espanyol de tall castellà, i aquesta clara tendència s'evidencia avui en la formació de Rivera, que ja gaudeix d'un amplíssim suport del món econòmic. Les idees de FAES tenen ja la seva encarmentació, extramurs del PP. La resta és un compost de corrupció escandalosa, de despropòsits del tancredisme marianista, de caïnisme feréstec, de personalismes en la mediocritat, de desencerts de govern i del mal català. La cirereta l'ha posat Cristina Cifuentes amb els seus errors i mentides que han trufat unes setmanes de pura vergonya i confusió. O no és vergonyosa l'ovació unànime dels delegats a l'assemblea recent de Sevilla a la distingida cleptomana? O no és despietada la manera d'aniquilar-la des de les ombres més abjectes amb vídeos fraudulentament guardats per a l'hora de la vendetta? Quins germans de partit! I el pitjor no ha estat la caiguda, sinó el sistema utilitzat per a la seva demolició: el tot s'hi val, la misèria humana, la destrucció de la intimitat. Rajoy haurà de reflexionar sobre el seu final de carrera o pot incórrer en el pitjor dels mals d'un polític en sentència de Tarradellas: fer el ridícul, que ja es va iniciar amb la sortida amarga i lamentable de Cifuentes. Corrupció i ridícul.

De set en set

Joaquim Nadal Farreras

Llibres



Ha passat Sant Jordi. Els llibrers gaudeixen la diada i la pateixen amb entusiasme unes quantes setmanes. Ha arribat

l'hora dels retorns, de tancar caixes, d'endreçar. Fa temps que aquest dia té un sabor molt especial, més especial si és una festa en dia laborable. M'ha deixat un nus a la gola, un punt de tristesa, l'evidència d'una celebració decapitada, amb el Palau de la Generalitat en un buit institucional. Ens pensem que l'absència de govern no ens passa factura i en passa cada dia una mica. El desgast és molt fort i la manca d'iniciativa i de directrius del govern esdevé un dèficit considerable. Els que reclamen amb urgència un govern que governi, un govern viable, no ho fan debades; saben per què ho fan. I els que ho van endarrerint no sé si calibren prou bé les conseqüències que es deriven de la dilació. El problema no té solució fàcil; hi ha en joc d'una banda aixecar el 155, de l'altra la dignitat i la legitimitat d'uns resultats electorals que són violentats cada dia per alguns poders. Però tornant al carrer em queda la imatge de grans estibes de llibres conjunturals, de concessions superficials a la circumstància, de llibres de personatges o de llibres oportunitat. Hi ha un immens esforç editorial que es submergeix el dia de Sant Jordi en el marasme de la saturació i l'abundància. M'agradaria saber què en quedarà de tot això d'aquí un temps.

Mentrestant, com cada any, arriba del Pirineu una alenada d'aire fresc. L'Associació Llibre del Pirineu edita sempre per Sant Jordi el seu catàleg, que és un esforç mancomunat per sumar energies. Una mostra de la força i la potència dels llibres d'autors pirinencs o de temàtica pirinenca. És un esforç per sumar, per fer visible una realitat massa amagada, per construir, des de la base, una cultura del llibre al servei de la identitat, de la llengua, del país, de la gent.

Sísif

Jordi Soler

